

EDÍCIA MÚZY

*„Hoci si nemôžeme vybrať,
čo sa nám stane, môžeme si zvoliť,
ako sa zachováme.“*

Epiktetos

iroko-dáľeko siahala moc kráľa Akrisia, nedobytný bol jeho hrad. Sťa orlie hniezdo sa vypínal nad starobylým mestom Argos i celou argejskou krajinou. Pri vstupe boli do kameňa vytesané dva sediace levy, čo si pyšnými pohľadmi premeriavali prichádzajúcich. Po mohutných hradbách sa dňom i nocou prechádzali ozbrojené stráže, aby nikto a nič nemohlo narušiť pokojný život vladára.

Od istého času však stráže museli čoraz častejšie otvárať bránu. Takmer každý deň prichádzali na hrad posolstvá kráľov a veľmožov, ktorí sa uchádzali o ruku princeznej Danae, jedinej dcéry argejského vládcu.

Kráľ Akrisios sa topil v bohatstve a ani sám nevedel, koľko zeme mu patrí. No svoju krásnu dcéru Danae chcel vydať tak, aby jej sobášom ešte rozhojnil vlastný majetok a zväčšil vlastnú moc. Pytači prichádzali s rukami plnými darov a s ústami plnými sladkých slov. Predháňali sa v poklonách a sľuboch, až sa z nich kráľovi Akrisiovi krútila hlava. Rozhodol sa, že si nechá vyveštiť, ktorý uchádzač bude ten najlepší.

deväť dní sa vrátil rýchly posol zo slávnej veštiarne v Delfách a spamäti kráľovi tajne zopakoval veštbu, ktorú si tam vypočul:

**NELIPNI NA TOM, ČO MÁŠ TERAZ V RUKÁCH.
SLÁVA POHASNE, ŽIVOT POMINIE.
ŽEZLO A TRÓN ČAKÁ TVOJHO VNUKA.**

Posol, ktorý verne splnil svoju úlohu, vďačne vzal z kráľových rúk zlatú čašu a vypil ju do dna. Nebola v nej však osviežujúca voda, ani posilňujúce víno, lež prudký jed. Taká bola Akrisiova odmena za veštbu, ktorá mu znela ako hrozba. Kráľ mal totiž hlavu plnú pýchy a márnomyseľnosti, srdce mu ovládal strach.

A tak si povedal: „Podľa veštby ma vlastný vnuk má pripraviť o trón aj o život – to nikdy nedopustím!“

Hneď na druhý deň dal svoju dcéru zavrieť do veže, na ktorej zamurovali okná i dvere. Nechali len malý otvor, ktorým nešťastnej princeznej podávali vodu a jedlo.

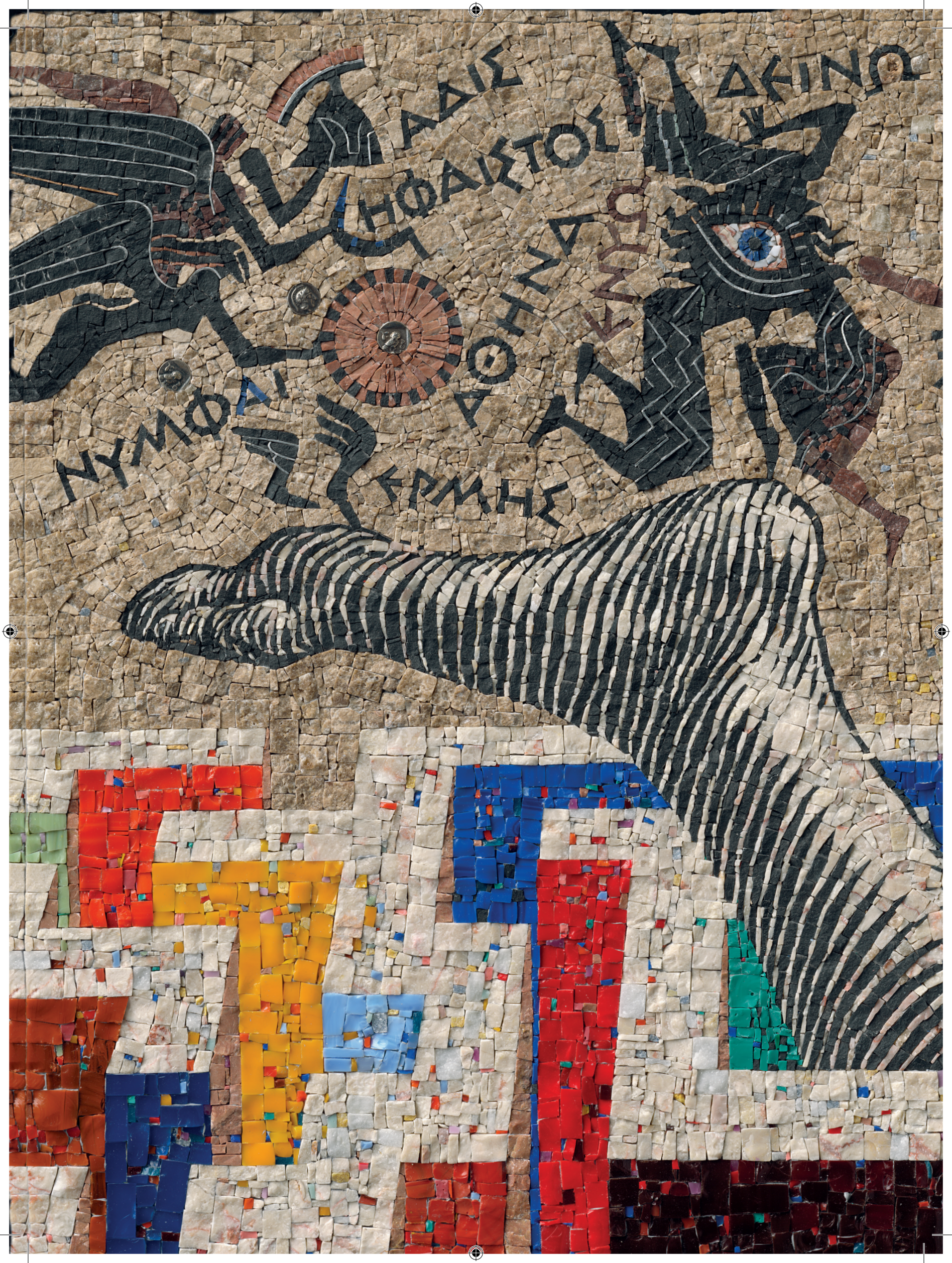
Princezná Danae nosila šperky zo zlata a z drahokamov, šaty z najvzácnejších látok, no v srdci bola pokorná a tichá ako holubica. Nikdy sa nepriečila otcovým rozhodnutiam. Bez slova sa nechala odvieť do hradnej veže a keď sa ocitla v temnej kobke bez okien a dverí, so slzami v očiach premýšľala, čím si zaslúžila takýto krutý trest. Ani ľudia v Argose nerozumeli kráľovmu počínaniu, no nik sa neodvážil pozdvihnúť proti nemu hlas. Sklamaní pytači sa rozišli do svojich kráľovstiev. Nebo nad Argosom sa zachmúrilo, bohovia boli rozhorčení. Bohyne osudu Moiry sa uškŕňali, vedeli, že nikto neujde tomu, čo je mu určené. Aj bohyňa Afrodita sa usmievala, pre lásku predsa nie sú prekážkou ani tie najhrubšie múry.

A všemocný boh Zeus najskôr nevinnú a krásnu princeznú ľutoval, potom sa do nej zaľúbil. Premenil sa na zlatý dážď a zniesol sa nad hradnú vežu. Zlaté dažďové kvapky si poľahky našli cestu v štrbinách medzi kameňmi, až k princeznej ukrytej v temnici. O deväť mesiacov sa Danae narodil synček a dala mu meno Perzeus.

Keď sa to dozvedel kráľ Akrisios, celý sa roztriasol od zlosti a strachu. Znova si spomenul na veštbu, podľa ktorej ho vnuk pripraví o trón, ba aj o život. Neváhal ani chvíľu. Prikázal, aby Danae i s dieťaťom zavreli do drevenej truhly a zhodili do mora. Tak sa aj stalo.

ΑΥΤΟΛΥΔΑΚΙΝΟ
ΜΥΜΟΝ
ΚΑΛΗ Η